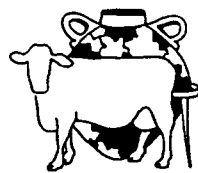

חדשות מן העבר

על פרות וחלומות

גידי גרשוני – רפתן ותיק

ששכחתי לנקות את הזבל והפרות שקועות בו עד הברכיים, והתעלות עולות על גדותיהן – ואיך אפשר לחלוב. אין לי ברירה, אני תופש קלשון ומתחיל לזרוק החוצה את הזבל. וככה אני עובד ועובד, מזיע ובלי נשימה. ואז אני מביט בשעון וכבר יודע שמוֹנֵק בטח סגר את המחלבה – ומה אעשה עם החלב? והפרות גועות ולא הספקתי להביא ירק והמתבן ריק... ואין לי פתרון זולת להתעורר מייד מהחלום וזאת כבר למדתי לבצע במומחיות!

היום זה כמוֹבן שונה: כל יום אני עובר על יד הרפת של הבינימינים. פרות איני רואה שם. מה כן: פרחי גרניום וחיות מחמד ממוספרות ונטולות קרניים, ואילו לפרות שלי היו קרניים גדולות ושמות יפים. כולן היו קרובות משפחה, סבתא ואמא, דודות ובנות דודות. וכל אחת מהן הכירה את רעותה בשמה הפרטי! "חדוה" היתה מלכת הרפת ושפעה חלב רב, ואילו אאידיה היתה מאכזבת בתנובה, אבל באיזה אופרה מוכרים פרה עם שם מוצלח שכזה, מתקשרים אליה. תמיד היתה גם איזה מבכירה נגחנית – אלוהים ישמור.

הרפואה הווטרינרית בזמנו היתה די פרימיטיבית ועיקר עיסוקנו בעת ההיא היה מלחמה מתמדת "בגופים הזרים" – מסמרים וחתוכות חוטי ברזל למיניהן שהיו מטיילות בגופן של הפרות – מהקיבה ללב ובחזרה. לצורך הענין היתה כל פרה עצובה או שאינה מעלה גירה – זקוקה ל"גשר" עליו עמדה באלכסון וכוח הכובד ימנע מהגוף הזר להיתקע בליבה. גופים זרים לא חסרו, חבילות הקש והחצידי היו ארוזות בחוטי ברזל שחורים.

מדי פעם, כשצרות פרנסה מציקות לי, מעירים לי ידידי: "אתה רואה, אם לא היית בעבר מחסל את רפתך באופן הרפתקני – היה מצבך היום לעילא ולעילא..." אני מעיד על עצמי שלפחות במקרה שלי אין דורשי טובתי מבינים לנפש בהמתם: את פרותי מכרתי לכל המרבה במחיר לאחר שמאסתי במנת המרורים שהאכילו אותי, ועבודת הפרך שהיתה אז מנת חלקי כרפתן מן המניין.

במשך תקופה ארוכה רציתי למכור את הפרות אבל פחדתי. כבעל רפת משול הייתי בעיניי לאחד העומד על גבי כיסא תחת עץ התליה כשחבל תלוי לצווארו, ואם אחסל את הרפת – כלומר: אסלק את הכיסא – אשאר תלוי על החבל, חנוק ללא רוח חיים ופרנסה. יום אחד שמעתי שדוב אבידוב מכר את פרותיו וחיסל את רפתו – ונודעזעתי: הכיצד? איך דוב העיז ומה יעלה עכשיו בגורלו? מסכן... והנה לאחר כמה זמן פגשתי אותו הולך ברחוב, וראיתי שלא קרה לו כלום... ומתוך שכך, קמתי גם אני ומכרתי את כל פרותי – ורווח לי.

אבל הטראומה שנגרמה לי מהיותי רפתן בתקופה ההיא אינה מרפה ממני זה כארבעים שנה. והסיוטים שהיו אז מנת חלקי ממשיכים להציק לי כבראשונה. לפחות פעם בחודש אני מתעורר בצעקה ובהלה מתוך חלום שחוזר בקביעות, והאישה שלצידי אומרת: "עוד פעם החלום הזה על הפרות?"

בחלום אני יושב בבית, או חוזר מאיזו נסיעה, ופתאום אני נזכר שכבר כמה ימים שכחתי לחלוב את הפרות! אני רץ לרפת עם הדלי הכדים והמסננת, ואז אני מגלה לחרדתי

היו הפרים גועים געיות מפחידות שהרעידו את כל הכפר. כל יום לפנות ערב היה אביגדור עובר בחוצות הכפר, נוהג בעגלה רתומה לפר ומוביל תירס רענן לפריה, משוויץ עם כובע אוסטרלי, ומושא למבטי הערצתו.

לאחר שעזב את עבודתו עבר למקום אחר – תם עידן הכוח ואת הטיפול בפרים נטלו לידיהם חברים יותר צנועים. אחד מהם ביקובסקי – נוגח בקרניו של פר משתולל וניצל בעור שיניו. תמיד כשראינו את צליעתו – ידענו שלביקובסקי קרה משהו נורא בפריה... לאחריה היה זה בריס מקלר. ואומרים ששנות פעילותו הרבות עם הפרים הכשירו אותו לאחר מכן לנהל את כל נהלל.

כל פעם שפרה היתה "דורשת" חייבים היו להביאה אל הפר. הסימטא בדרך לפריה היתה עבורי ממש "ויה דולרוזה". נוטל הייתי איזה מבכירה מיוחמת, ובעמל רב מושך אותה בשרשרת כדי להוציאה מהרפת. מלכתחילה היתה ממאנת לזוו והוצאתי עליה את כל כוחותי על מנת למושכה. אבל באמצע הדרך,

הצרה נגרמה בגלל השימוש החוזר בחוטים חלודים אלה. כי הרי לא בכל שנה אפשר היה לחדש את המלאי. לאחר פירוק החבילות היינו תולים את החוטים על גבי ויים במתבן, ובחורף הותרו קשריהם וחוברו ונמתחו מחדש על גבי גלגלת לקראת השנה הבאה. מטבעם היו חוטים חלודים אלה מתפוררים לאיטם והקש היה מלא בהם. לפחות מידי שבוע היתה פרה עצובה זאת או אחרת זקוקה לגשר ועומדת באלכדסון. שמשון הגיבור נשא פעם אחת בלבד את שערי עזה על כתפיו, וכבר שלושת אלפים שנה דואגים להוכיר לנו את מאמציו... אין לכם מושג כמה פעמים נשאתי אני את הדלתות הכבדות של הרפת כדי להניחן באלכסון על האבוס מתחת לרגלי הפרות!!!

היום כאשר פרה "דורשת" מרימים טלפון למזריע והלה בא במכוניתו וגומר את הענין בצ'יק צ'ק בינו לבינה. אבל בימים ההם היתה הפריה מוסד הראוי לשמו במרכז הכפר. שכנו שם פרים ענקיים עם ביצים וקרניים גדולות ו"אביגדור הפרים" נוהג בם. כל היום וכל הלילה

מתמידים ומסורים ומזדהים עם פרותיהם, עגליהם וזבחיהם – עד שדבקו בהם לנצח. האמת, גם לי נשאר מפרותי זכרון אחד טוב, והפעם דוקא מדובר בחלום נפלא החוזר גם הוא מדי פעם בפעם: בכל זמן שאני זקוק נואשות לכספים ושנתי בלילות נודדת מנין יבוא עזרי? אני חולם שברפת הישנה נותרו לי עדיין כמה פרות למכירה. מיד שורה עלי שלווה ומנוחה שלמה, ואני ממשיך לישון שנת ישרים. בבוקר אני מתעורר ורוחי טובה עלי – ואז אני נזכר שמכרתי את כולן לפני ארבעים שנה!

הסיפור המרגש הזה הופיע בבטאון מושב נהלל ונשלח אלינו ע"י החבר לביא מנור לבית מוונק, אשר גם סיפק לנו התמונה הנדירה המלווה את הסיפור.

בערך על יד הבית של מאסטרו התחלפנו בתפקידים: המבכירה שינתה משום מה את דעתה והחלה לרוץ מהר. ואילו אני, תוקע רגלי בקרקע באלכסון ומשעין גופי לצווארה בכל כוחי על מנת לבולמה. וככה היא הודפת ודוחפת אותי עד הבית של דני שרון. שם כבר לא הועילו שום מעצורים והמבכירה פרצה בדהירה פראית לעבר הפרים והפריה כשאני אוחז בזנבה ונגרר אחריה באפיסת כוחות...

הנה כי כן, צרות צרורות גרמו לי פרותי, וכל גבינות הפפסין והשמנת לא יכפרו על כך לעולם, וכל מה שסופר עד כאן היה על קצה הקלשון בלבד. מודה אני שהיו רפתנים טובים ממני, ששאבו הרבה נחת מעיסוקם, כל כך

שטיפה רצינית

שטיפה באחז ברמתות ובחלקאות

KEW
מדגמרק

**כאל קניית מכונה חצלה
צ'יפה טורבו ללא חיוב**

בדבר פרטים נא לפנות אל:

יבואנים בארצות של הציוויל!

מכונות שטיפה

טל: 09-7442922, פקס: 09-7443362, פלאפון: 067-848071, e-mail: i_p@zahave.net.il